

LIBRIS

We know
books

Raul Sorin FÂNTÂNĂ

Dincolo

**Editura Aureo
Oradea 2022**

Raul Fântână este o poezie confesivă, în care autorul ne deschide și nouă „fereastra”, pentru a ne lăsa să aruncăm un ochi în interiorul sufletului său. Noroc cu romanii, căci dacă ar fi fost după greci, nu am fi aflat decât despre victorii, lupte, dar nimic despre ceea ce simte sau a simțit autorul. Numitorul comun pe care l-am găsit în mai multe poezii este însă dialogul cu Dumnezeu, pentru care îi sunt recunoscător că mi-a îngăduit să particip la acesta.

Abia acum îmi dau seama că precis, data viitoare voi întâlni în același trup, poate un pic mai albit la păr, un nou Sorin Raul Fântână cum nu l-am cunoscut niciodată... Aștept următoarea întâlnire sau următoarea carte!

Prof. George Rîurel Bălan

Cuprins

Prefață	5
Sunet, culoare, dans, sens. Viața	5
Fântâna...	19
 1 SENZAȚII	 21
Pășiți cu grijă	23
Senzații	26
Ochii lor...	28
Pata vișinie	30
Fiori de toamnă	31
Ești...	32
Raiul pedepsit...	33
Singurătate	34
Gearmăt înăbușit	37
Rămâi sclipind - glossa -	39
HAIKU	40
Final	41
Ce spin...	42
 2 SENSURI	 45
Vestit din vremi	47
Noi, clipă de eternitate	49
Mă plimbam, agale ...	51
Plugar bătrân	52
Floare de castan	55

Să nu umbrești lumina...	56
HAIKU	57
Când Ioan...	58
Rugăciune	59
Doamne, vreau să știi...	60
Pisanie	62
Pe poteca trecătoarei firi	64
Cântărețul de jazz	66
E scris	68
Trepte spre Cer	70
Când...	72
Nu cred, Doamne...	75
HAIKU	76
Dacă vrei...	77
Lumină în beznă...	78
Colind	80
HAIKU	81
N-aș vrea să mă desprind...	82
 3 DINCOLO	 83
 Buket de maci	 85
Aștept	86
Te-ai murdărit cu flori	89
Plumb în zaț	90
Gândul din cușcă	93
Comori de buzunar	94
Așa puțin	95

Așteptați un pic	96
Remake	98
Eu, gard	98
Îți caut zâmbetul	101
În trei lumi...	102
S-a stins atâta dor...	104
Ajun de Crăciun	105
Mierla din drum	106
Roș aprins, roșu stins.	108
Nu e târziu	111
S-au stins luminile din jur	112
Adânc ascunse	114
Fir de nisip	114
Pășind desculț	115
Ca un copil	115
Adu-ți aminte...	116
Infinitul din jur	117
Vaza strâmbă	118
Împleticind tăceri	121
Spovedanie	121
Pășesc	122
Ți-am dăruit	122
Ce pagubă...	123
Petale	123
Portret de stare	124
De-ar fi...	125
Vocabularul tăcerii	126
Nu se prea vorbește...	127

Ruine de-amintiri	131
HAIKU	131
Copaci în toamnă	132
În fiecare zi	133
Oprește-te din mers	134
Măcar cu-atât...	134
Vreau să Te-nțeleg	135
Dincolo...	136
Doar un gând	140
Mai lasă, un pic...	140
Pastel	143
Lună plină	143
O fi de-ajuns?	144
Toamnă, peste tot	146
Înapoi	147
Cât?...	148
Refugiul meu	151
Postfață	152

Pășiți cu grijă

În domul sufletului meu,
de vreți să intrați,
pășiți cu grijă!

În stânga
e muzeul urmelor lăsate cu voia trecătorilor.
Au vrut să intre și au ținut să lase.
Au intrat zâmbind,
s-au bucurat,
au luat și au plecat
lăsând ce aveau de prisos:
unii indiferență, alții ură.

În dreapta
este muzeul celor curioși.
Aceștia au intrat bătând la ușa inimii,
au plătit cu ceva cuvinte potrivite,
au lăudat ce nu au înțeles,
precum și forma conținutului.
La conținut, unii nu au ajuns,
pentru că, luați de formă,
și de regulile altor muzee,
au ajuns la sfârșitul programului și au plecat.
Nu era, de fapt, niciun program,
dar ei așa erau obișnuiți:
că zâmbetul ține atât,

că mângâierile - atât,
că dragostea - atât...

Puțin mai în față
e muzeul ticsit al nevoiașilor timizi:
sunt cei care te fac să înțelegi că au nevoie,
pe care îi ajuți și care, la sfârșit,
pleacă fără să îți spună nimic.
De ce să îți spună, dacă tu ai avut inițiativa?

Cumva, aproape de ieșirea
din domul sufletului meu,
veți trece, unii deja plictisiți,
de sala celor puțini,
care au lăsat dragoste.
Dar în ea vă veți plictisi mai mult,
căci nu veți înțelege nimic.
Căci - nu e așa? - nu există ceva fără motiv.
Iar aici, în camera aceasta,
ce veți vedea nu are motiv.
Veți vedea ceva dojeni;
apoi, zâmbetul mamei mele
ridicându-mă spre cer;
apoi ceva cuvinte pline de înțeles;
niște câmpuri cu flori,
ce să caute flori la un bărbat?
Cei mulți și neobișnuiți cu așa ceva
veți observa cu coada ochiului roșul macilor,

dar numai culoarea.
...Câteva poze cu persoane,
niște invitații la cafea,
niște glume;
aproape de ieșire, pe lisus
dăruindu-mi niște talanți.
Nu știu cine a făcut poza asta.

Puțini, vă veți opri
și vă veți așeza pe un fotoliu.
L-am așezat acolo
pentru cei care știu să aprecieze un parfum fin,
sau un înțeles subtil,
ori valoarea unui gând frumos...

Mulți dintre vizitatorii domului meu
vor simți că nu au de ce să se așeze pe fotoliu:
le este fie prea mare, fie prea mic.

Puteți ieși, imediat, din dom
la o simplă respirație,
ce vă va aduce repede în aerul vostru.
Bine ați intrat!
Bine ați ieșit!
Bine ați rămas!

Senzații

Pe strada Hortenziei cântă cucuveaua
și miroase a gunoi ars...
E noaptea de Paști și gunoierii au avut liber.
Părinții au plecat pe ploaie,
să transpire în biserici...
Tinerii transpiră în casă,
dansând rock și blues în haine primitive.
Miroase a râme moarte și a pomi înfloriți.
Petale albe și roz, și râme lungi și grase
înghit ecoul pașilor.

E săptămâna împerecherii...
Pisicile se caută, prevestitor, prin ierburile jilave...
Părul ud le atârână
în smocuri rău mirositoare...

Lumea se întoarce acasă
cu lumânările apărate în căușul palmelor ude.
Lumina îi orbește, iar pașii lor,
grei de somn,
caută asfaltul...

Pe o bancă, un bărbat plânge. Singur.
Picurii incolori i-au lins părul.
Lacrimile sărate și amare cad în băltoaca de ploaie
în care îi dospesc pantofii...

...Dar mie-mi cântă-n minte,
Rod Stewart, "Passion"
și mi se pare,
călcând pe petalele albe și roz,
că e dragoste în aer.
...Și fața îmi primește, avidă,
stropii rari și grei de ploaie
ce-mi cad pe zâmbet,
pe pleoapele obosite,
pe fruntea încălzită...
Și,-n bezna nopții plină de fum de gunoi ars,
de miros de râme moarte și de petale albe și roz,
mie-mi cântă în minte Rod Stewart, "Passion"
și mi se pare,
călcând petalele albe și roz,
că e dragoste în aer...

Ochii lor...

Glasul lor poartă armonia
unui apus împlinit.

Înțelepciunea vorbește
prin bunătatea cuvintelor liniștite.

Nu, părul alb nu spune
decât vârsta

și nici asta întotdeauna...

Dar ochii,
ochii lor, încetoșați de ani,
spălați de-atâtea nopți nedormite
petrecute la căpătâiul copiilor
și nepoților,

luminați de lumina ce o dă
senectutea

și liniștea unui lucru terminat,
ei spun totul.

Barba țepoasă a bunicului e mai moale,
privindu-l în ochi;

mâinile aspre sunt mai... bune
și mângâierile – mai blânde.

Și-ncerci, cu greu, să uiți
lacrimile calde din ochii lor,
când, sărutat și petrecut la poartă,
cu căldură și povețe,
pleci spre casă.

“...Și sănătate la părinți!

Să ne scrii, tataie, că ne bucură
când primim vești de la voi!...”

Mă-ndrept spre gară
lăsând în urmă mirosul de mușcate,
de pereți de lut

și scheunatul de câine alintat.

Mă gândesc ce-nseamnă

să ajungi acolo

unde glasul tău să poarte armonia
unui apus împlinit.

...Și ochii tăi, cu licăr

stins de bătrânețe,

să spună... atâtea lucruri ...

Pata vișinie

Ștergea spasmodic
un asfalt mizer
pe-o stradă
dintr-un cartier uitat.
El a rămas, în mintea-i încălzită,
cu o felină neagră:
ochi de chihlimbar.
O urmărea demult
și o dorea ca un animal.
Nu auzea nimic și nara -i
era plină cu miros de chemare.
...Dar a rămas pe caldarâm.
Un cap strivit pe un canal
prea rece și prea dur
pentru un vis atât de dulce.
Mașina, fără vină,
purta pe roată o pată vișinie...
Sărman motan,
pe-un caldarâm mizer!

Fiori de toamnă

Vântul îmi pune în piept
palme de frunze aspre,
și-mi aruncă-n sân
aburul cald al răsufării...
În plopul dezgolit a rămas
doar cuibul vechi de pasăre de noapte...
Tu, draga mea,
mă iartă de n-am să pot uita trecutul
chiar acum.
...Și, iar m-aplec, ca-n fiecare an,
pe-același drum, toamnătică maramă,
să mai ridic, cu dor, o frunză de aramă.
Parfum subtil.
O strâng în pumn
și-o las s-o ducă vântul...